Plângerea lui Adam

Predici la Duminica lăsatului sec de brânză (a Izgonirii lui Adam din Rai) - Duminica Iertării (4. Triod):

https://www.academia.edu/42664257/Predici_la_Duminica_l%C4%83satului_sec_de_br%C3%A2nz%C4%83_a_Izgonirii_lui_Adam_din_Rai_Duminica_Iert%C4%83rii_4_Triod_

https://archive.org/details/4.-dum.-izg-lui-adam-din-rai

***

Materiale despre Triod:

https://independent.academia.edu/emystea/Triod

https://archive.org/details/@steaemy?query=Triod

&&&

Adam, părintele întregii lumi, a cunoscut în Rai dulceaţa iubirii lui Dumnezeu şi de aceea, atunci când pentru păcat a fost izgonit din Rai şi a pierdut iubirea lui

Dumnezeu, a suferit amarnic şi cu geamăt mare suspina în toată pustia. Sufletul lui era chinuit de un gând: ***„Am întristat pe Dumnezeu pe care îl iubesc". Nu-i părea rău atât de Rai şi de frumuseţea lui, cât de faptul de a fi pierdut iubirea lui Dumnezeu, care în fiece clipă şi nesăturat atrage sufletul spre Dumnezeu.***

Aşa tot sufletul care a cunoscut pe Dumnezeu prin Duhul Sfânt, dar mai apoi a pierdut harul, face experienţa chinului lui Adam. Sufletul e bolnav şi îi pare tare rău atunci când întristează pe Domnul Cel Preaiubit.

Adam tânjea pe pământ şi suspina cu amar, şi pământul nu-i mai era drag. Suspina după Dumnezeu şi grăia: ***„Sufletul meu tânjeşte după Domnul şi îl caut cu lacrimi. Cum să nu-L caut? Când eram cu El, sufletul meu era vesel şi liniştit, şi vrăjmaşul n-avea intrare la mine; dar acum duhul cel rău a pus stăpânire pe mine, şi el tulbură şi chinuie sufletul meu, de aceea sufletul meu tânjeşte după Domnul până la moarte; duhul meu se avântă spre Dumnezeu şi nimic de pe pământ nu mă poate veseli, şi sufletul meu nu vrea să se mângâie cu nimic, ci vrea să vadă din nou pe Domnul şi să se sature de El. Nu-L pot uita nici măcar pentru un singur minut şi sufletul meu se chinuie după El, şi de mulţimea întristării plâng cu suspine: Miluieşte-mă, Dumnezeule, pe mine zidirea ta cea căzută!"***

Aşa hohotea Adam şi lacrimile lui curgeau de pe faţa lui pe piept şi pe pământ, şi toată pustia răsuna de gemetele lui; dobitoacele şi păsările tăceau lovite de durere şi plângeau, iar Adam hohotea, căci pentru păcatul său toate au pierdut pacea şi iubirea.

Mare a fost întristarea lui Adam după izgonirea din Rai, dar când a văzut pe fiul său, Abel, omorât de fratele său, Cain, întristarea lui s-a făcut şi mai mare, şi cu sufletul chinuit de durere hohotea şi gândea: ***„Noroade vor ieşi şi se vor înmulţi din mine şi toate vor suferi şi vor trăi în duşmănie şi oamenii se vor ucide unii pe alţii".*** Şi această întristare a lui era mare, ca marea, şi o poate înţelege numai cel al cărui suflet a cunoscut pe Domnul şi ştie cât de mult El ne iubeşte.

Şi eu am pierdut harul şi strig împreună cu Adam: „Milostiv fii mie, Doamne! Dă-mi duh de smerenie şi iubire."

O, iubirea Domnului! Cine te-a cunoscut te caută neîncetat, ziua şi noaptea, şi strigă: ***„Tânjesc după Tine, Doamne, şi cu lacrimi Te caut. Cum să nu Te caut? Tu mi-ai dat să Te cunosc prin Duhul Sfânt, şi această cunoaştere a lui Dumnezeu atrage sufletul meu să Te caute cu lacrimi."***

***

Adam plângea: ***„Nu-mi mai este dragă pustia. Nu-mi mai sunt dragi munţii cei înalţi, nici câmpiile, nici codrii, nici cântecul păsărilor; nimic nu-mi mai este drag. Sufletul meu e într-o mare mâhnire pentru că am întristat pe Dumnezeu. Şi dacă Domnul m-ar aşeza din nou în Rai, chiar şi acolo aş suferi şi aş plânge pentru că am întristat pe Dumnezeu pe Care îl iubesc."***

După izgonirea din Rai, Adam s-a îmbolnăvit cu sufletul şi de întristare a vărsat multe lacrimi. ***Tot aşa, orice suflet care a cunoscut pe Domnul tânjeşte după El şi spune: „Unde eşti Tu, Doamne? Unde eşti Tu, Lumina mea? De ce Ţi-ai ascuns faţa Ta de la mine? De multă vreme sufletul meu nu Te mai vede şi tânjeşte după Tine şi Te caută cu lacrimi."***

„Unde e Domnul meu? De ce nu-L mai văd în sufletul meu? Ce-L împiedică să vieze în mine? Iată ce: nu este în mine smerenia lui Hristos şi iubirea de vrăjmaşi."

***

Dumnezeu este iubire nesăturată şi cu neputinţă de descris.

Adam mergea pe pământ şi de multele sale suferinţe plângea din inimă, dar cu mintea se gândea la Dumnezeu; şi când trupul lui era neputincios şi nu mai putea vărsa lacrimi, chiar şi atunci duhul lui ardea după Dumnezeu, pentru că nu putea uita Raiul şi frumuseţea lui; dar, mai mult decât orice, Adam iubea pe Dumnezeu şi însăşi această iubire îl atrăgea cu putere spre El.

„O, Adame, scriu despre tine, dar tu vezi: mintea mea slabă nu poate înţelege cum tânjeai după Dumnezeu şi cum purtai osteneala pocăinţei.

O, Adame, tu vezi că eu, copilul tău, mă chinui pe pământ; mic este focul în mine şi iubirea de-abia nu se stinge.

O, Adame, cântă-ne cântarea Domnului, ca sufletul meu să se veselească în Domnul şi să se lupte să-L laude şi să-L slăvească cum îl laudă în ceruri heruvimii şi serafimii şi cum toate cinurile cereşti ale îngerilor îi cântă cântarea întreit-sfântă!

O, Adame, părintele nostru, cântă-ne cântarea Domnului, ca tot pământul să te audă şi toţi fiii tăi să-şi înalţe mintea spre Dumnezeu şi să se bucure de răsunetul cântării cereşti şi să uite amărăciunile lor pe pământ!"

****

Duhul Sfânt e iubire şi dulceaţă sufletului, minţii şi trupului. ***Şi cine a cunoscut pe Dumnezeu prin Duhul Sfânt, acela ziua şi noaptea se avântă nesăturat spre Dumnezeul Cel Viu, pentru că iubirea lui Dumnezeu e foarte dulce.*** Dar când sufletul pierde harul, atunci caută din nou cu lacrimi pe Duhul Sfânt.

Dar cine n-a cunoscut pe Dumnezeu prin Duhul Sfânt, acela nu-L poate căuta cu lacrimi, şi sufletul lui e neîncetat frământat de patimi; mintea lui e ocupată cu gânduri pământeşti şi nu poate ajunge la vedere [contemplare], nici să cunoască pe Iisus Hristos, Care este cunoscut prin Duhul Sfânt.

Adam a cunoscut pe Dumnezeu şi Raiul, şi după cădere îl căuta cu lacrimi.
— O, Adame, părintele nostru, vorbeşte-ne nouă, fiilor tăi, despre Domnul. Sufletul tău a cunoscut pe Dumnezeu pe pământ, a cunoscut şi Raiul, dulceaţa şi veselia lui, şi acum tu vieţuieşti în ceruri şi vezi slava Domnului. Spune-ne cum este preaslăvit Domnul pentru patima Sa şi ce fel de cântări se cântă în ceruri şi cât de dulci sunt aceste cântări, pentru că sunt cântate prin Duhul Sfânt.

Vorbeşte-ne de slava Domnului, cât de milostiv este El, şi cât de mult iubeşte zidirea Sa.

Vorbeşte-ne de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, cum este ea mărită în ceruri şi cu ce fel de cântări este ea fericită.

Spune-ne cum se bucură acolo sfinţii şi cum strălucesc de har, cum iubesc ei pe Domnul şi cu ce smerenie stau înaintea lui Dumnezeu.

O, Adame, mângâie şi bucură sufletele noastre întristate. Spune-ne ce vezi în ceruri?...

De ce taci?... Doar tot pământul e în întristare...

Sau din pricina iubirii lui Dumnezeu nu-ţi mai poţi aduce aminte de noi?

Sau vezi pe Maica Domnului în slavă şi nu te poţi smulge din această vedere şi nu vrei să ne spui un cuvânt de mângâiere, nouă, celor ce suntem copleşiţi de întristare, ca să uităm amărăciunea ce domneşte pe pământ?

O, Adame, părintele nostru, tu vezi întristarea fiilor tăi pe pământ. De ce taci?

Şi Adam a zis: ***— Copiii mei, lăsaţi-mă în pace. Nu mă pot smulge din iubirea lui Dumnezeu şi să vorbesc cu voi. Sufletul meu e rănit de iubirea lui Dumnezeu şi se veseleşte de frumuseţea Lui, şi cum pot să-mi mai aduc aminte de pământ? Cei ce viază înaintea Feţei Stăpânului nu se mai pot gândi la cele pământeşti.***

— O, Adame, părintele nostru, ne-ai părăsit pe noi, orfanii tăi. Iar noi suntem în amărăciune pe pământ. Spune-ne ce să facem ca să plăcem lui Dumnezeu? Priveşte la copiii tăi împrăştiaţi pe pământ, împrăştiaţi şi în gândurile inimii lor. Mulţi au uitat pe Dumnezeu, trăiesc în întuneric şi se duc în prăpastia iadului.

— Nu tulburaţi odihna mea. Văd pe Maica Domnului în slavă şi cum m-aş putea smulge din această privelişte şi să grăiesc cu voi? Văd pe sfinţii proroci şi pe apostoli şi toţi sunt asemenea Domnului nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Umblu prin grădina Raiului şi peste tot văd slava Domnului, pentru că Domnul este în mine şi m-a făcut asemenea Lui. Aşa îl preamăreşte Domnul pe om, încât în face asemenea Lui.

— O, Adame, suntem doar copiii tăi. Spune-ne nouă, celor copleşiţi de întristare pe pământ, cum putem moşteni Raiul, ca şi noi să vedem, ca şi tine, slava Domnului? Sufletul nostru tânjeşte după Domnul, însă tu viezi în ceruri şi te bucuri de slava Domnului. Rugămu-te, mângâie-ne pe noi!

— De ce strigaţi la mine, copiii mei? Domnul vă iubeşte şi v-a dat poruncile Lui. Păziţi-le: iubiţi-vă unii pe alţii şi veţi afla odihnă în Dumnezeu. Căiţi-vă în tot ceasul de păcatele voastre, ca să puteţi fi gata să întâlniţi pe Domnul. Domnul a zis: „Iubesc pe cei ce Mă iubesc şi-i voi preamări pe cei ce Mă preamăresc".

— O, Adame, roagă-te pentru noi, copiii tăi. Sufletul nostru e mâhnit, copleşit de multe întristări.

****

-O , Adame, părintele nostru, tu viezi în ceruri. Şi vezi pe Domnul şezând în slavă de-a dreapta lui Dumnezeu-Tatăl. Vezi heruvimii şi serafimii şi pe toţi

sfinţii, şi auzi cântările cereşti, a căror dulceaţă a făcut ca sufletul tău să uite pământul. Dar noi suntem mâhniţi pe pământ şi tânjim mult după Dumnezeu. Puţin foc mai este în noi, ca să iubim fierbinte pe Domnul. Spune-ne: Ce trebuie să facem ca să aflăm Raiul?

Şi Adam a răspuns: - Lăsaţi-mă în pace, copiii mei, pentru că din pricina dulceţii iubirii lui Dumnezeu nu-mi mai pot aduce aminte de cele de pe pământ.

— O, Adame, sufletele noastre tânjesc şi întristările ne împovărează. Spune-ne un cuvânt de mângâiere. Cântă-ne una din cântările pe care le auzi în ceruri, ca tot pământul să o audă şi oamenii să uite amărăciunea lor... O, Adame, suntem mâhniţi foarte.

— Lăsaţi-mă în pace. Vremea întristărilor mele a trecut. Din pricina frumuseţii Raiului şi a dulceţii Duhului Sfânt nu-mi mai pot aduce aminte de pământ. Dar vă spun: Domnul vă iubeşte, trăiţi şi voi în iubire, fiţi ascultători faţă de cei ce vă stăpânesc, smeriţi inimile voastre, şi Duhul Sfânt va via întru voi. El vine în suflet cu linişte, îi dă pacea şi fără cuvinte dă mărturie de mântuirea lui. Cântaţi lui Dumnezeu în iubirea şi smerenia duhului, căci de aceasta se bucură Domnul.

— O, Adame, părintele nostru, ce să facem? Cântăm, dar nu este în noi nici iubire, nici smerenie.

— Căiţi-vă înaintea Domnului şi cereţi. El îl iubeşte pe om şi îi dă toate. Şi eu m-am căit mult şi m-am întristat mult, pentru că am întristat pe Domnul şi pentru păcatul meu am pierdut pacea şi iubirea pe pământ. Lacrimile mele îmi şiroiau pe faţă şi îmi umpleau pieptul şi pământul; şi pustia auzea gemetele mele. Nu puteţi înţelege întristarea mea, nici cum hohoteam după Dumnezeu şi Rai. în Rai eram bucuros şi vesel: Duhul lui Dumnezeu mă veselea şi nu cunoşteam nici o suferinţă. Dar când am fost izgonit din Rai, frigul şi foamea au început să mă chinuie; fiarele şi păsările care în Rai erau blânde şi mă iubeau, s-au făcut sălbatice şi au început să se teamă şi să fugă de mine. Gândurile rele mă chinuiau; soarele şi vântul mă ardeau; ploaia mă muia; bolile şi toate suferinţele pământului mă chinuiau, dar am îndurat toate şi am nădăjduit cu tărie în Dumnezeu.

Faceţi şi voi ostenelile pocăinţei: iubiţi întristările, uscaţi-vă trupurile voastre, smeriţi-vă şi iubiţi pe vrăjmaşi, ca Duhul Sfânt să se sălăşluiască întru voi, şi atunci veţi cunoaşte şi veţi afla Împărăţia cerurilor.

Dar pe mine să mă lăsaţi în pace: acum iubirea de Dumnezeu m-a făcut să uit pământul şi tot ce se află pe el, am uitat chiar şi Raiul pe care l-am pierdut, pentru că văd slava Domnului şi slava sfinţilor, care strălucesc şi ei de lumina feţei lui Dumnezeu, asemenea Lui.

— O, Adame, cântă-ne o cântare cerească, ca tot pământul să o audă şi să se desfete în pace de iubirea lui Dumnezeu. Am vrea să auzim aceste cântări: ele sunt dulci, pentru că sunt cântate prin Duhul Sfânt.

****

Adam pierduse Raiul pământesc şi îl căuta plângând: „Raiul meu, raiul meu, raiul meu minunat!" Dar prin iubirea Sa, Domnul i-a dat pe cruce un alt Rai, mai bun decât cel dintâi, în ceruri, unde e Lumina Sfintei Treimi.

Ce vom da în schimb Domnului pentru iubirea Lui faţă de noi?

(Extras din cartea - Sfântul Siluan Athonitul - Între iadul deznădejdii şi iadul smereniei)